

Pumnalul periculos

August Dachmann o ștersese. Tata anunțase poliția, dar toate cercetările au fost zadarnice.

Mama plângea adesea cu lacrimi tăcute, dar aceasta îl neliniștea și-l supăra pe bătrânul Dachmann și atunci striga: „Marie, trebuie să te desprinzi de băiatul rău, acum nu merge altfel. Pentru mine nu mai este aici, pur și simplu, iar dacă ar fi să vină din nou, ușa mea îi este închisă pentru totdeauna! Niciunul nu m-a amăgit și nu m-a înșelat așa ca acest pierde-vară. Mi-e rușine că-mi poartă numele.”

Și mama Marie era tăcută, chiar se ferea să-l pomenească mai departe în prezența soțului ei pe August cel pierdut, dar zi și noapte se gândea la copilul ei. Dar putea ea să se desprindă de el? Nu l-a născut ea cu dureri și l-a crescut? Sigur, din nefericire era adevărat: avusese mult de lucru cu el. Nesinceritatea lui îi provocase destulă mâhnire. În perioada sa școlară, când făcuse parte dintre elevii cei mai răi, nu avusese în cap decât prostii. Da, dacă se gândește bine, el era într-adevăr o oaie râioasă a familiei mari. Numai un frate al soțului ei începuse asemănător ca August, dusese o viață destrăbălată de bețiv și în cele din urmă pierise în mod mizerabil. Toate celelalte rude erau oameni onorabili și ea era mândră pentru aceasta. Ah, cu ce s-a făcut ea vinovată, încât Dumnezeu a pedepsit-o așa de tare în băiatul ei? I se putea reproșa ceva? Nu era ea o creștină evlavioasă, care mergea regula la liturghie? Nu ținuse ea mereu, ca măcar unul din familie să facă în fiecare an pelerinaj la un loc de pelerinaj? Și cât de multe lumânări nu închinase sfinților de dragul lui August! Câte canoane nu-și impusese! Ce mai putea să facă? Sărmana mamă era dezarmată. Unde să caute ajutor? O legătură vie cu Dumnezeu nu avea, de aceea nici nu putea să meargă la El cu marele ei necaz. - - -

După ce August își luase definitiv rămas-bun de la viața școlară, spre ușurarea profesorilor săi, ajunsese la ucenicie. Farmecul noutății, ca și bucuria de a fi eliberat de obligativitatea obositoare a învățământului, îl făcuseră la început să treacă cu vederea strictețea și monotonia muncii sale. Da, o vreme păruse că el va deveni cu adevărat un altul. Dar foarte curând, înclinația rea pentru tot felul de prostii și înainte de toate nesinceritatea sa au ieșit din nou la iveală și toate ostenelele maestrului său de a-l corecta pe ucenic fuseseră zadarnice.

Cu trudă își luase examenul de calfă. Primul lucru fusese apoi, că își căutase un alt loc de muncă. Aici făcuse cunoștință mai apropiată cu un agent comunist. La o întrevedere, acesta a spus: „Îndeletnicirea este bună, dar ea nu trebuie să degenereze în muncă. Cine are un loc de muncă este singur vinovat de aceasta.” August încă nu cunoștea expresia uzată și pentru că nu era obișnuit să cerceteze în mod serios o expresie pentru valoarea ei, forma aparent amuzantă l-a înșelat asupra conținutului superficial. Străinul îi insufla respect și discuțiile care au urmat după prima întrevedere despre: socialism, libertate și dreptul propriu al persoanei, domnia proletariatului și cum vor mai fi sunând cuvintele la modă suficient de cunoscute, au exercitat o impresie deosebit de rea asupra lui. Citea avid diferitele gazete instigatoare, care predicau ura de clasă și împotrivirea. Curând i-a fost limpede că era revoltător să muncească zi de zi și cu greu să aibă o oră liberă pentru el. Nu era așa că din munca sa trăgeau avantaje nedrepte alții, care nu făceau nimic? Astfel s-a conturat în el hotărârea să renunțe la spetirea de dragul celor „câțiva pfenigi amărâți” și să caute o îndeletnicire care aduce mai mult venit. Într-o zi, când șeful atelierului i-a criticat diferite lucrări, a aruncat uneltele cu câteva cuvinte nerușinate și a părăsit fabrica, pentru a nu se mai întoarce niciodată acolo. Firește, acum era șomer și fără niciun ajutor. Seducătorul său l-a lăsat baltă, ridicând din umeri. Acasă nu voia în niciun caz să meargă. Așa că a șters-o fără vâlvă și s-a îndreptat spre Berlin, ca să-și caute acolo fericirea.

Acum începea o perioadă de adevărată mizerie pentru bietul tânăr. De lucru n-a găsit în marele oraș, de la care sperase așa de mult și puținii săi groși au fost curând cheltuiți. Așa că nu i-a rămas nimic altceva de făcut, decât să cerșească, iar aceasta era de-a dreptul amar pentru fiul unei familii simple, într-adevăr, dar cumsecade. În cele din urmă a fost bucuros să se plaseze într-o mică trupă de actori care trecea prin sate. La început a trebuit să se ocupe de îngrijirea animalelor, apoi i s-a atribuit montarea corturilor, iar mai târziu a avut voie chiar să preia un rol simplu sau altul în reprezentații. Din trupă făcea parte și un prestidigitator iscusit, care stârnea admirația tăcută a lui August. Aceasta era ceva pentru el! Aici puteai să culegi glorie și să câștigi bani, fără să te istovești muncind din greu ca un cal de căruță. Ținând între dinți un chibrit aprins a fost prima sa încercare. O privire în oglindă i-a arătat ce efect impresionant putea să aibă lucrul acesta. Era la treabă cu o râvnă arzătoare și din zi în zi era mai îndemânat. Când vedea uimirea unor oameni simpli, care îl admirau ca artist, era de-a dreptul fericit. Să se impună oamenilor fără prea mult efort, să stea în punctul central al interesului, așa ceva fusese întotdeauna dorința sa. După un anumit timp a reușit să înghită ceasuri și după o vreme să le scoată din nou la iveală ca prin farmec. Publicul se minuna. Dar, din nefericire, aceasta nu l-a săturat. Deocamdată, câștigul său era de-a dreptul jalnic. Patul său abia dacă își merita numele, iar aprovizionarea cu alimente, pe care o primea, era mai mult decât modestă. Așa că a venit și aici așa cum trebuia să vină. Într-o zi, când a cerut un salariu mai mare de la conducătorul trupei, s-a iscat un schimb de cuvinte care s-a terminat cu concedierea sa imediată. Iar era pe stradă, mai sărac decât oricând. Din nou era fără stăpân, fără ocupație, fără adăpost. O clipă s-a gândit să se întoarcă acasă și să-i ceară iertare tatălui său sever. Dar teama și mândria l-au reținut. Nu, mai bine să rămână mai departe în mizerie, să se lupte mai departe pentru pâinea lui ca meseriaș ambulant, decât să se înjosească profund!

Într-o zi i s-a alăturat un drumeț. Cei doi s-au cunoscut mai îndeaproape și au hotărât ca de atunci înainte să-și încerce împreună norocul. Dar acesta i-a abandonat în mod rușinos și când au ajuns în localitatea Sponheim, erau pe punctul să fie nevoiți să se ducă la biroul de asistență socială. August s-a priceput, prin minciuni iscusite, să pună mâna pe o sumă mai mare decât li se cuvenea. Amândoi au părăsit casa cu o sută de mărci în buzunar. Dar de haram au venit, de haram s-au dus. Banii obținuți prin minciună și înșelăciune au fost curând cheltuiți în câteva birturi. Ce să facă acum? Un birtaș, care văzuse câteva dintre cele mai bune trucuri executate de August, i-a oferit cinci mărci și o cină, dacă se angaja să le arate oaspeților săi trucurile lui. August, care acum era recunoscător pentru orice ajutor, chiar și cel mai mic, s-a grăbit să accepte. Firea lui superficială îi arăta iarăși viitorul în lumina cea mai roză. De la această întorsătură, el spera un nou avânt. Dar nu bănuia ce îl aștepta.

Într-o seară își întreținea iarăși oaspeții cu scamatoriile lui. Numărul principal fusese până acum înghițirea ceasului. Aceasta se petrecea în felul următor: ceasul era prins de un dinte cu un lăntișor subțire, care nu era vizibil pentru spectatori și cu obișnuitul hocus-pocus, ceasul aluneca în jos. Apoi, câteva gesturi iscusite, spectatorul uimit își ținea din nou proprietatea în mâini. Dar de data aceasta trebuia să se petreacă ceva nou, fără precedent. August a pus să circule un pumnal foarte ascuțit: „Pe acesta îl voi înghiți acum și fiecare poate să se convingă singur de autenticitatea desfășurării”.

Trucul primejdios i-a ademenit pe mulți încoace. Când s-a strâns un număr, August a prins pumnalul de lăntișorul ascuns, fără ca cineva să observe. Apoi un icnit și obiectul foarte ascuțit a alunecat în jos, tot mai jos și mai jos. ... Apoi, un strigăt și sârmanul a căzut la pământ. Un șuvoi de sânge a țâșnit din gura sa. Oamenii au încremenit de spaimă. Dar câțiva bărbați curajoși au pus repede mâna și l-au dus la spital pe omul care se văicărea. Operația efectuată imediat a arătat că pumnalul s-a desprins de lăntișor, a alunecat mai departe și a tăiat esofagul și stomacul.

O incizie de douăzeci și cinci de centimetri a trebuit să-i fie făcută scamatorului ușuratic, pentru a îndepărta pumnalul.

Tânărul bărbat zace acolo aproape fără speranță de a scăpa cu viață. Acum ciocănește conștiința. Nu atenționând încet, ci ca un călăreț înarmat, așa se scoală și îl face să-și simtă păcatele ca pe o povară uriașă. „Mea culpa, mea maxima culpa” – vina mea, vina mea foarte mare – așa s-a rugat el de multe ori împreună cu mulțimea pe când era copil. Acum stă cu adevărat înaintea sa această vină mare. Poate Dumnezeu sfânt, pe care L-a mâniat de atâtea ori, altfel decât să îl condamne? Toți sunt acuzatorii săi: părinții, meșterul-instructor și maistrul, care au fost de multe ori înșelați de el, serviciul de asistență socială, - și în spatele tuturor acestora stă Dumnezeu Însuși. Până acum nu s-a interesat de El, abia dacă a crezut în existența Sa. Acum nu trebuie să creadă. El simte că Dumnezeu este o realitate. Ochii Săi ca para focului îl pătrund pe el și toată viața sa. O, dacă ar putea să se spovedească, să-și descarce marea vină de pe inimă! În marele său necaz vrea să dea de știre părinților. Dar el cunoaște caracterul dur al tatălui său. Cine știe dacă, în definitiv, este pregătit să-l asculte? În cele din urmă nu mai poate să suporte și trimite după un preot catolic. Dar așteptarea îi devine prea lungă, teama sufletului său crește. Poate că este mort înainte să vină preotul. Zace acolo, gemând. Lacrimile se rostogolesc peste obraji arzând de febră. Atunci intră o soră în cameră, pune mâna pe fruntea lui fierbinte și șoptește:

„Domnule, dragă domnule Dachmann, un mesaj de pace pentru dumneavoastră. Puteți să citiți foaia?”

„Soră”, strigă el, fără să se refere la întrebare, „părinții mei nu mai vor să știe nimic despre mine. Preotul nu vine. Dar eu trebuie să mă spovedesc, pentru că păcatele mele strigă spre cer. Aduceți-mi pe cineva căruia pot să mă spovedesc!”

Sora Anna nu se gândește mult. Dacă se grăbește, poate reușește să-i întâlnească pe cei doi bărbați care au venit acum o jumătate de oră să facă o vizită unuia dintre bolnavii lor credincioși. Acești bărbați sunt, potrivit convingerii ei, oamenii care ar putea să spună acestui sărman om disperat, cuvântul potrivit în chinul său sufletească. Ea aleargă și spre bucuria ei încă îi găsește pe cei doi domni la bolnav.

„Vă rog, veniți imediat cu mine”, le strigă ea. „Aici zace un biet tânăr în pragul morții. El vrea să se spovedească, deoarece așa nu poate să moară.”

Unul dintre cei doi bărbați se scoală imediat și merge cu ea. Doi ochi mari, temători privesc spre el.

„Ei, tinere prieten, ce aveți pe inimă?”, întreabă el prietenos.

„Ajutați-mă! Sunt pierdut. O, sunt un om rău, un mincinos și un hoț.”

Și apoi, de pe buzele sale vine o mărturisire cinstită. Doar cunoaștem povestea tristă care a început cu nesinceritate și necinste în casă și la școală, care a continuat cu glume rele și s-a terminat cu destrăbălare și înșelăciune deschisă.

„Și acum sunt aici ca urmare a înșelăciunii mele. O, dragă domnule, nu puteți să mă ajutați să obțin iertarea păcatelor?”

Celălalt a clătinat din cap.

„Iertarea păcatelor dumneavoastră, dragul meu, nu vă poate da niciun om, nici măcar preotul hirotonisit. Aceasta numai Dumnezeu poate s-o facă.”

„Dar atunci ce să fac? Cum pot oare să găsesc iertarea păcatelor mele la Dumnezeu?”

„Faceți-o așa cum a făcut odinioară acel temnicer din cetatea Filipi, despre care ne relatează Biblia! El era într-un necaz la fel ca dumneavoastră și a întrebat exact ca dumneavoastră: «Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?» Și apostolul Pavel i-a răspuns: «Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta!»”

„Dar eu știu așa de puțin despre Dumnezeu și despre Domnul Isus, despre care vorbiți. Oare nu trebuie să am un preot, ca să pot să mă apropiu de Dumnezeu?”

Atunci, străinul a luat un Nou Testament din buzunar, a deschis la Faptele apostolilor și i-a arătat bolnavului cuvintele pe care i le spusese.

„Vedeți, aici este scris în Cuvântul lui Dumnezeu: «Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit». Acest temnicer nu auzise foarte sigur până în ceasul acela niciodată vreun cuvânt despre Isus. Dar, cu toate acestea, marele apostol nu i-a spus: „Crede în mine! Apoi eu voi merge ca mijlocitor al tău la Domnul Isus” sau chiar: „În puterea slujbei mele apostolice te absolv de orice păcat”. Nu, el, I l-a arătat, pur și simplu pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a spus El Însuși: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11.28) și într-un alt loc: „Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară” (Ioan 6.37). El i-a vorbit despre Domnul, Mântuitorul păcătoșilor. Spre acest mare Salvator a îndreptat el privirea bărbatului disperat, cum odinioară Moise, profetul renumit și conducătorul poporului Israel, a îndreptat privirea celor mușcați de șarpele veninos spre șarpele de aramă și a spus: Oricine este mușcat și-l va privi, va trăi (compară cu Numeri 21.6-9). În acea privire era puterea vindecătoare. Iar apoi, când temnicerul a ascultat cuvintele apostolului, el a devenit un om fericit. Vedeți, ca acest bărbat trebuie să faceți și dumneavoastră. Aceasta este tot ce pot să vă spun, dar chiar este destul.”

Bietul tânăr a luat Noul Testament oferit, L-a privit așa de recunoscător, ca și când pentru el ar fi fost vorba despre găsirea unei comori. Și printre lacrimi a spus:

„Atunci chiar vreau să mă duc la Isus. Aceasta îmi va face curaj, ceea ce a spus El Însuși: «Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară».”

Măinile sale s-au împreunat pentru o rugăciune serioasă. Buzele sale s-au mișcat. Și aceasta este sigur: în cer s-au bucurat pentru un păcătos care s-a pocăit.

Da, așa este și așa rămâne, ce a spus Petru odinioară în fața sinedrului: „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4.12).